

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 13.11.1902
Číslo výtisku: 312
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1] - [2]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h,
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
s dvojitou zastávkou
na měsíc 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY.

Odpolední vydání.

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Předplacení
a inseráty
přijímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 8.

Tam je též redakce
a expedice.

Telefonické zprávy „Nár. listů.“

Po jazykové debatě.

Z Vídně, 13. listopadu. Billance jazykových rozprav jest v dnešním tisku dením velice chudou. Všeobecně doznává se, že věci parlamentní nedoznaly tímto rokováním žádného vyjasnění.

»Vaterland« praví, že stojíme zrovna tam, kde jsme stáli na počátku rozprav jazykových. Zdá se, že pravdou zůstane přece jen to, co tvrdí někteří, že schůze poslance sněmovny nebudou již nalezení ke zvláště-ostem vídeňským, ať na dlouho, či na krátko, ať se současnými dorozumívacími konferencemi, či bez nich.

Naproti tomu sdělují některé listy vládě blízké, že tato chce dosáhnouti toho, aby sněmovna kovala pozitivní práce a současně chce konati konferenci česko-německé.

Ke dnešní schůzi poslance sněmovny jsou všechna sedadla jak v ložích tak i na galerii rozebrána. Neví se kým. Hadá se však, že křesťanskými socialisty.

Nová urážka českého národa v říši německé.

Z Vídně, 13. listopadu. Ve včerejší schůzi poslance sněmovny podali posl. dr. Pantůček a soudr. na předsedu ministerstva dotaz ve příčině urážky českého lidu, které se dopustil německý advokát u berlinského vrchního soudu. V dotaze se praví doslovně: Na rekvisicii soudu berlinského provedené dne 17. října t. r. u okr. soudu pro Dolní město pražské ve sporu pražského obchodníka Mahlera proti berlinskému obchodníku Bratovi veden dákaz výsledkem několika svědků v Praze. Když o věci sepsán protokol a odeslán, tu dr. Isay, advokát v Berlíně, zástupce obžalovaného, berlinskému soudu zaslal spis, ve kterém praví: »Snad jest soudu známo, že právě u českého obyvatelstva v Če-

chách, jednali se o proces proti Němcům, se svatost přísahy vážně nebere. To jest v Praze veřejným tajemstvím, že zde se do stanou za peníze svědci. To ví každý německý obchodník, který v Čechách obchoduje. Proto nepůjde nikdy, mali české zákazníky, k českému soudu.« Toto živě tvrzení, které se tkne netoliko účastníků osob, nýbrž celého národa, nebylo — pokud víme — pokáráno zemským soudem berlinským. Tážeme se ministerského předsedy jako správce ministerstva spravedlnosti, je-li ochoten k uhájení cíle celého českého národa a k uhájení celého soudnictví v království českém působiti způsobem diplomatickým, aby neslychaná tato urážka, národu českému způsobená, byla pokárána jak se sluší příslušnými úřady.

Branná předloha.

Z Vídně, 13. listopadu. Německá strana lidová konala včera schůzi, ve které se zabývala brannou předlohou. Proti nové změně tytéž námítky, jako proti původní předloze, jak po stránce ústavní tak i hmotné. Jednomyslně vysloven požadavek, aby vláda předložila novou, všeobecnou zákon branný a ve kterém by se mohly tlumočiti tužby obyvatelstva. Vyslovuje se zároveň přesvědčení, že jest nemožným dobrý styk tohoto s vojenskou správou, dokud v úřadu ministra vojenství nalezá se muž, který jeví se při každé příležitosti odpůrcem potřeb lidu. Jednohlasně pak též vysloveno, že poslední řeči o státní němčině neuspokojovaly. Také vlašský klub zabýval se brannou předlohou.

Telegrafické zprávy.

Z Vídně, 13. listopadu. (C.B.) Dle dnešního »W. Ztg.« udělil císař řediteli liberecko-jablonecko-tannwaldské železniční společnosti Heřmanu Arnoldovi rytířský kříž řádu Františka Josefa.

Notář: »Kedves Kálmán, dojdete pro kapitána policeje.« Písař odchází.
Notář k sobě: »Musíme je zjistit. Tak nějaké vyznamenání... pochvala, dobré oko u vrchní správy. Patrně jsou to nebezpeční lidé. Buřiči, anarchisté, vyzvědači, podplacení ruskou vládou! Ale na mne si nepřijdu. Nejsm dnešní. Vyznamenání, pochvala...«
Vstupí městský policejní kapitán.

Notář k němu: »Kedves Pálka, jsou zde v Bakabánye dva čeští buřiči, anarchisté, vyzvědači, podplacení ruským carem. Rychle to oznámte strážníkům. Kdyby se objevili ti Čechové a šli někam do hostince, hned mně oznámte. Půjeme pak spolu. Tak pozor!«
Kapitán odchází. Notář probírá se v maďarském zákoníku.

Scéna II.

Kapitán na náměstí ke strážníkům: »Jsou zde dva lupiči, anarchisté, vyzvědači, podplacení ruským carem, hned mně oznámte, kdyby šli přes náměstí. Pozor!« Odchází.
První strážník, upravuje si kalhoty: »Hrome!«
Druhý strážník, prohlížeje šavli: »Hrome!«
Rozhlížejí se po náměstí.

Scéna III.

Pracovna notářova. Notář, dělá si výpisky ze zákonníka: »Tak vida, 12 měsíců... 400 K pokuty... Velezráda, doživotní vězení... To přijdu do Komárna...«
Otevírají se dveře, kterými vpadá kapitán a za ním strážníci. Všichni: »Právě šli do kasína.«
Notář radostně: »Za nimi, ale v civilu! Budeme je pozcurovat!«
Všichni i s notářem: »Máme je. Do kasína!«

Ministerský předseda jako chéf ministerstva vnitřní schválil změnu stanov německy zapsané »Ústřední banky německých spořitelců« v Praze, bývalé to německé úvěrní společnosti pro Čechy, na základě valné hromady ze dne 16. března 1902 přijatou.

Z Pešti, 12. listopadu. (C.B.) Finanční výbor poslance sněmovny zabýval se projednáváním rozpočtové předlohy a to položkou »Spotřeba« pro vnitřní správu Chorvatska. Posl. E. Bártha domáhal se projednání chorvatských položek a navrhol mezitím odročení rozpočtových porad. Ministerský předseda Szell odmítá tento návrh a praví, že rozpočet teprve v příštím roce bude moci býti projednan sněmovnou, kdežto chorvatské provisorium ještě v tomto roce bude dočasně prodlouženo.

Po řeči několika řečníků poukázal ministr předseda na nutnost pospolitosti a vzájemnosti s Chorvatskem proti všem snahám protichůdným. Dále obhajoval ministerský předseda jednání bana, jenž prý jak se stanoviska uherského, tak i chorvatského zaujal zcela správné stanovisko.

Z Madridu, 13. listopadu. (C.B.) »Liberal« míní, že pro nastalé překážky nebude utvoření nového kabinetu asi možno dnes provést. »Imparcial« prohlašuje, že prý nezdařili se Sagastovi utvoření kabinetu, bude jím pověřen předseda senátu.

Z Petrohradu, 12. listopadu. (C.B.) Princ řecký Mikuláš s chotí svoji odebrali se dnes do Livadie, kde setrvají několik dní u carských manželů návštěvou. Velkokníže Vladimír při odjezdu prince Mikuláše doprovázel jej s chotí, dětmi a všemi přítomnými velkoknížaty a velkoknězami.
— Z Livadie odeberou se řeckí manželé do Pyraea, odkud následovatí bude slavnostní návrat do Athén.

Z Rušenu, 12. listopadu. (C.B.) Dnes ráno odjeli král rumunský a kníže Ferdinand s družinou zvláštním vlakem do Por-

Scéna IV.

Místnosti kasína. U stolu u kamen naše společnost. U stolu naproti notář, písař, kapitán a jeho syn.

Popíjejí vno.
My hovoříme mezi sebou o krajině, o útvarech půdy, o květeně a o zvěři.

Já, obrácen ke slovenským přátelům: »Dovolte, nejkraťší cesta do Nové Bané jest na Levice?«
Přítel Slovák, medik: »Ne, nejkraťší cesta jest přes vrchy. Nemáte mapu?«

Přítel turista: »Máme.« Vytahuje mapu.
Já: »Dovolte, naznačte nám laskavě směr cesty.«

U vedlejšího stolu: notář stouchaje loktem do kapitána: »Špioni!«
Kapitán: »Hledají cestu přes vrchy.«
Notář: »Máme je!«
Kapitán dopřije: »Ještě jeden litr.«
Notář a písař: »Ještě jeden litr.«

U našeho stolu vede se živá rozprava.
Já: »My si vše důkladně prohlížíme, nám nejde jenom o krajinu, chceme zvláště seznati lid. Chodíme mezi prosté horaly.«

U vedlejšího stolu městský policejní kapitán k notáři: »Mezi lid... Jde jim zvláště o lid.«
Notář: »Buřiči!«
Jeho písař zuřivě: »Přineste nám ještě dva litry.«
Všichni zuřivě: »Darebáci!«

Přítel turista, kouře z dýmky, k nám: »Ale tento maďarský tabák nestojí za nic.«

U vedlejšího stolu hluk. Celá maďaronská napilá společnost žene se k našemu stolu.

Důstojný městský kapitán křičí na nás: »Vlastizrádcové, lupiči, vyzvědači!«
Vytahuje nůž. Notář: »Bídnic!«
Mává lahvi vína. Jeho písař a syn kapitánův mají v rukou sklenice, křičí: »Zabme je, urážejí maďarskou vlast!«

Já, nabíjeje revolver: »Utíste se, pánové.«
Přítel turista, otáčeje bubinkem svého revolveru: »Velice nás těší.«

FEUILLETON.

Zpověď z Maďarie.

Napsal Jarosl. Hašek.

Když jsem sestupoval s přítelem z lesů dolů na silnici k Pukaneci, nevěděli jsme ani já, ani přítel, co vlastně v nás vězí; že jsme totiž lidé, kteří jsou nanejšv než bezpeční celé maďarské společnosti, že jsme dva moderní potomci Jiskrovy ztracené, že rozdáváme nejen mezi prostý lid slovenský dynamitové patrony, nýbrž, že tyto rozdáváme i mezi slovenskou inteligenci, kteréž kromě toho slibujeme i brannou pomoc českých Garibaldistů, totiž Sokolů. Zkrátka, že jsme ničemni velezrádci čeští, jejich nejlepší pochoutkou jest, jazyk pěti milionů Maďarů, upravený na černou a zapíjený teplotou, nevinnou krví maďarských nemluvnát. Br!

Nevěděli jsme to, až nás na to v Pukaneci, pardon Bakabányában, upozornili.

Pokusím se vylíčit události dramaticky.
Osoby: Notář, jeho písař, městský policejní kapitán, který jest zároveň krejčím, dva městští strážníci, já, přítel turista, 3 slovenští přátelé. Místo léje Pukanec.

Scéna I.

Pracovna notářova. U stolu sedí notář, kývá hlavou a čte telegram: »Dva podezřelí Češi přijdou do Pukanec. Služný ze Stávnice. Pozor!«

Dočte. K písaři: »Isten bizony!«
Kálman, dva čeští lupiči jsou v Pukaneci!«

Písař: »Isten bizony, tak je máme. To budou ti chlapi, co již loni zde byli návštěvou, a zpřivali v lese divné písně!«

*) Bůh jest svědek
** milý.

dinu, aby tam shlédlí domy, jež Alexander II. a král Karol při obležení Plevna obývali. Na to pokračováno v jízdě do Grivici, kde byla prohlídka rumunské votivní kaple. Arcibiskup metropolita Konstantin oslovil krále zvláštním pozdravem. Navštíveny potom rovny padlých ve válce, při čemž ruský vyslanec a starosta města Plevna položili na rovny věnce. Pozvem odjeli pak účastníci do Grivické reduty, kde padlým Rusům dána na pomník bronzová deska. Kníže Ferdinand položil na pomník věnce.

Na to její dále do Plevna. Při vjezdu pozdravil oba vladaře slavnostní řečí starosta města; v domě, ve kterém Osman Paša při obléhání bydlel, bylo připraveno občerstvení. Král Karel pronesl zde přípitek, ve kterém vyslovoval svůj nejvzácnější dik za pohostinné, přátelské přijetí a připomenul, že zde jest místo, kde rumunské vojsko skládilo první vavřiny. Končil pak: Opustil jsem před 25 roky Bulharsko jako vítěz a přicházím dnes jako nejpřímnější a nejlepší přítel Bulharů.

Nechť žije bulharské vojsko a jeho nejvyšší velitel!

Kníže Ferdinand děkoval a věnoval historickou vzpomínku válce, jež znamenala boj o nejsvětější statky. Rusové a Rumuni prolili tu krev pro idey a rozšíření křesťanství a pro osvobození Bulharska. — Po hostině odjeli král s knížetem do Magurele, kde se co nejdříve rozloučili.

Z Říma, 12. listopadu. (C.B.) Jak „Tribuna“ oznamuje, obrátil se Mascagni na ministerského předsedu Zanardella za intervenci. Zanardelli ujistil jej svou účastí a podporou a sdělil mu, že požádá sám ministra zahraničních záležitostí Prinetta, aby učinil v záležitosti Mascagniho potřebné kroky k jeho ochraně.

Z Madridu, 12. listopadu. (C.B.) Ministerský předseda Sagasta podá asi zejtra králi seznam nového ministerstva. Nová lista ministerstva je prý takto sestavena: Sagasta, presidium, vévoda z Almodovar u ministrem zahraničních záležitostí, Moret vnitřní, Romezo Robledo spravedlnosti, vévoda Veragua námořní, gen. Weyler války, Garcias Pryeto práce, Romanomes vyučování a Puigcerver financí.

Z Caracasu, 12. listopadu. (C.B.) Dle depeše „Reuterovy kanceláře“ výnosem presidenta Castra byl Caracas opět vládou ustanoven hlavním městem Venezuely. V rozhánění povstalců se pokračuje.

Z Gibraltaru, 12. listopadu. (C.B.) Dle zpráv z Ceuta, vyslán byl španělský po-

Maďaronská společnost a křikem: „Anarchisté,“ přechá z místnosti.

Toto jest naše ničemnost, o které se rozepsaly a ještě rozepíší tucty hornouherských maďarských a německých listů. Ba „Pesti Hirap“ dokonce přinesl o této události úvodník.

Kdo by však nevěřil o naší ničemnosti, necht si přečte článek jistého maďarského listu, jehož obsah je tento:

„Několik set let prošlo od té doby, co české hordy lupičů, tak zvaná česká loupežná černá banda vraždila pápila, mučila naše maďarské ženy, děti, starce a mladíky a muže, pápila vesnice, města, chrámy a pole, ahle... Dnes nová předvěst.“

V Bakabánye objevili se důstojní zástupci českých anarchistů.

Bouřili lid proti naší vládě, přepadli vládní zástupce v kasíně. Vychrlili na nic netušící občany spoustu nadávek a pak... Pak vytáhli tyto nezvedenci revolvy a chtěli zastreliti čtyři občany: pana N. N., notáře, pana N. N., policejního kapitána, dále jeho syna a notářova píska. Když se jim to nepodařilo, přehli. Tážeme se? Jest možno, aby taková individua dále konala loupeživé výpravy do naší země? Jest možno, aby chodila dosud na svobodu a psala ještě neobvyčejně drzý list onomu panu notáři tohoto znění: „Čekáme, že se ospravedlníte ze svého nevyšvětlitelné směšného jednání co nejdříve, jinak toho budete pykat.“ Blížší zprávy o jejich počínání očekává redakce tohoto listu v nejbližších dnech.“

Tím článek končil.

Já nad svou ničemností dávám se každý den tříkrát do pláče.

stovní parník do Tetuanu, aby tam přijal na palubu Evropany, jejich bezpečnost vypuknuvšími tam nepokojí jest ohrožena.

Z Nového Yorku, 12. listopadu. (C.B.) Dle telegramu z La Paz organisuje bolivianská vláda opět novou výpravu do Acre. Dva tisíce mužů má se tam odebrati. Dle pověstí chce prý vláda na výpravu tuto věnovati dva až tři miliony dollarů.

Denní zprávy.

— **Lehkoverné vídeňské listy** jakoby na jedné straně nutily se do osklivé nálady, na druhé straně bez okolku vyvozovaly z řeči dra. Körbra v úterní sněmovní schůzi pronesené — značné polepšení situace. Ku podivu: v první polovině svých výkladů o Körbrově zjevení zle se na něho kasaly k vůli tomu, že uznal platnost kabinetního listu ze dne 8. dubna 1848, téhož kabinetního listu, kterýmž prohlášena úplná rovnoprávnost jazyka českého a německým a který prohlášen byl za zákon plenissimem nejvyššího soudu, v němž, jak známo, většina přátel našich věru nezasedá. A že chef kabinetu vídeňského byl téhož názoru jako nejvyšší soudní instance v říši, že nepostavil se proti jejímu výnosu, jakkoli uznal platnost jejího výroku jen s výhradou — to nemohou mu německé listy odpuští, tytéž listy, které ale hned zatím konstatují patrné vyjasnění situace a dokazují, že mnohem menší obřezá způsobí vládě otázka jazyková a česko-německý spor, než zákon o rekrutech. Listy tyto vědí již, že říšská rada zasedati bude až do vánoc a že mezi tím co se budou v plenu vyřizovati pilné návrhy, za kulisami jednati se bude o tom, jak odvaliti balvany, jež se parlamentu v cestu staví. — Vídeňské listy důvěřují, že se to dru. Körbrovi podaří, my ovšem jsme jiného náhledu, ovšem bychom se ihned a velmi rádi zkorrigovali, kdyby chef vlády zkorrigoval též své zásady tak, aby staly se přijatelnými a na jejich základech dalo se pracovati. Prozatím ale je situace spletiťejší než byla před debatou. Kdybychom mohli totiž věřiti podrážděnosti, již na odív stává vídeňský tisk. Dnes nejsme a drem. Körbrem spokojeni ani my, ani Němci. Ovšem třeba býti opatrným v tomto náziraní. Německá nespokojenost možná že je ličena a že má snad za účel svěsti nás z konceptu. Je pravda, že velmi často dáváme působiti na se posudku cizím a možná, že tak se děje i zde, však tentokrát, jak za to máme, spekulace se nepodaří. Nabyli jsme v dlouboletém zápase již tolik zkušenosti, že sebe krásnější slova nás již nesklomou, chceme skutek! Jinak je odhodlání české delegace v naprostém souhlasu s národem: vytrvati a tak dlouho mařiti parlamentní práci a normální ústavní život v tomto státě, dokud nebude nám v též obvrácena vnitřní a služebná řeč, v jakém nám byla dne 17. října 1899 vzata.

— **„Smíchov zachráněn!“** Jásá dnešní „Bohemia“ i jako důvod svého potěšení ze zachránky Smíchova uvádí: „Ode dvou dnů stkví se na smíchovských nárožích nové litinové nárožní tabulky v barvách velkoslovanské trikolory, jak se samo sebou rozumí. První čin nově zvoleného sboru a první krok k důstojnému připojení Smíchova ku Praze!“ V ironii bývala „Bohemia“ vždycky silná, a její satyra působí vůbec jako soustředěný vitriol, ovšem zvolený sbor smíchovský bude svějti se pod tímto švihem kasničáckého orgánu a není vyloučeno, že Smíchov ověsí své ulice černým sukmem ze smutku nad tím, že se mu podařilo vzbuditi nelibost listu, stojícího pod zvláštní ochranou sv. Anny. Jednu útechu budou však nešťastní Smíchované míti. Německo-liberální list dť říká, že se Smíchov připojuje důstojně k příkladu města Prahy. Na to možno otázati se „Bohemia“, proč chodí pro příklady do Prahy? Německý pěvec ovšem dť: „Proč blouditi v dál, když dobro leží tak blízko?“ Ale v tom případě bylo by opravdu lépe pro „B.“, kdyby byla zašla pro dobrý příklad poněkud více na sever, do zaslíbeného území německého, a tu nenajde ovšem ani jediného města s výhradně českými tabulkami, a tím méně s barvami „velkoslovanskými“, ale za to tím více město s nápisy výhradně německými. A jedná-li se o příklad hlavních měst v zemi české, najde se docela spolehlivě příklad ten v Brně a v Olomouci. Necht nám německo-liberální list uvede jenom jeden případ dvoujazyčnosti v označování alic měst německých v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, a připojíme se k ní v jejich horkostech nad prvním činem nově zvoleného sboru obecního na Smíchově.

Dost dlouho visely v Praze i na Smíchově na nárožích tabulky německo-české a později i česko-německé, ale marné, neboť příklad tento neštál. Jaký div tudíž, že i Praha i její předměstí daly se raději táhnouti příkladem německých měst? Smíchov připojí se posledně, ale připojí se přece. Už více než deset let byly výhradně české tabulky na smíchovských nárožích „selbstverständlich“.

— **Na smutné poměry v ohledu národní uvědomělosti na Kdynsku** dlužno českou veřejnost upozorniti. Podle zpráv, odtud docházejících, vina udržování německé školy v Prapořišti, prastaré to chodské vesnici, spadá z velké části na české obyvatelstvo okolí. V Prapořišti samém českých dětí není a hlavní kontingent návštěvy německé školy prapořišské pochází z německých obcí Brůdku a Hájků, odkudž posílány jsou německé děti do Prapořiště a do tamní německé školy, aby se tu naučily — český! To jest ovšem nebyvalá, neslýchaná a fenomenální příčina návštěvy německé školy. Leč co říci zprávě, že i obec, tak národně smýšlející, jako Kouto, Podzámečí, Starec a Kdyně zásobují prapořišskou školu dětmi, českými dětmi, jejichž dochází do Prapořiště ze zmíněných míst celkem sedmatřicet, takže jenom této okolnosti sluší děkovati, že škola prapořišská jest dvoutřídní. Údiv nás takovýmto poměrům dostoupí ovšem vrchole, kdy-li, že dvěma členům kdyňského — „Sokola“ hrozí letos vyloučení z jednoty proto, že posílají své dítky do německé školy v Prapořišti! Jednomu členu téže jednoty se to přihodilo loni. Neslýchano! Jest možno, aby kraj, který jest těžištěm národního boje na západu, na nejvychýlenějším ohybu jazykového pomezí, byl ještě tak nezpracován, jak tyto příklady národní hanby nasvědčují? Dokud se budou vyskytovat takové případy sebeponižování českého, dotud budou naděje, že uhájíme posici tamní, vždy bléde.

— **K volbám na pražské radnici.** Pan dr. Frič, který v minulé schůzi sboru obec. starších zvolen byl prvním starostovým nám. a vyzádal si, sděnit lhůta k prohlášení, zda volbu tuto přijmá nebo ne, zaslal dnes starostovi p. dr. Srbovi dopis ve kterém prohlašuje, že se funkce prvého starostova náměstka vzdává.

— **Z Jablonce. (Úmrtí.)** Těžkou ránu utrpěla česká věc v ohroženém Jablonci n. J. a tamní jednota „Sokol“ úmrtím br. Fr. Sucharddy, obchodníka a starosty „Sokola“ a člena zastupitelstva, který dne 8. listopadu t. r. ve věku 36 let skončil. Kdo znal zesnulého, potvrdí, že znamenal pro českou věc v Jablonci n. J. mnoho. Zúčastnil se čile boje, aby v čele Jablonce n. J. stálo české zastupitelstvo a jako starosta „Sokola“ po 10 let vedl jednotu cestami nejlepšími. Mnoho ústíků bylo mu snášeti od německých protivníků, on však nepovolil. Zpráva o úmrtí roznesla se ihned po okolí a na 1000 účastníků bylo při pohřbu. Bratr Štěpán Palouš vzpomenu na hrobem vynikajících zásluh zesnulého a vylíčil jeho národní obětavost, tak že ani jedině oko nezůstalo nezarozeno slzami. Čest budíž památce zvěčnělého!

— **Úmrtí. V Mladé Boleslavi zemřel** dne 12. t. m. ve věku 43 let pan Antonín Romah, obchodník a majitel domu. Pohřben bude v pátek dne 14. listopadu o pět 4. hod. odpo. na místním hřbitově.

— **Zádušní bobohulky za Karla H. Mácha v Litoměřicích.** Městanská beseda v Litoměřicích složila před 25 roky jistý obnos, jehož úroků užívá se k tomu, že slouží každoročně v biskupské kathedrále v Litoměřicích některý kanovník zádušním mši za zesnulého básníka českého Karla H. Mácha, k níž zvláště v prvních letech čelně české obecnosti se scházívalo. Poněvadž v posledních letech účastenství toto značně ochabuje a mladší pokolení o této pietě k zesnulému vůbec žádné vědomosti nemá, jeví se vhodným právě nyní okolností tuto českému obyvatelstvu města Litoměřic připamatovati s tím podotknutím, že letos sloužena bude zádušní mše v sobotu dne 15. listopadu přesně o 10^h dop. a že při ní účinkovati bude pěvecký odbor Městanské besedy v Litoměřicích.

— **C. k. zemská zábrovotnická rada.** Ve schůzi dne 8. t. m. projednávány byly tyto předměty: Zřízení veřejné lékárny v Nymburce; zdravotnická účelnost a přípustnost séra anorganického; dovoz kávové glasyru z ciziny; založení léčební továrny na výrobu kyseliny sírové, superfosfátů, kostní moučky, tuků a klišu; odvádění odpadových vod z továrny do Labe a povolení ke zřízení továrny na voňavky a mydlo toletní.

— **Přednášky.** Učitelská jednota „Komenský“ v okresu vlnohradském pořádá II. lidový přednáškový cyklus v Krči v budově školní. Přednášeti se bude každou neděli od 16. listopadu do 21. prosince vždy o 2. hodině odpolední a sice: Dne 16. listopadu: „Potřeba zinného stravování dětí školní mládeže“. Svlj. Dudek, řídící učitel. O Mikuláš Koperňkovi a o vývoji názorů o vzniku soustavy světové“. J. Nepokoj, učitel. „O vrstvách kůry zemské“. Jos. Štulík, říd. učitel ze Zvole. (Produkce s fotografem) 23. listopadu: „Péče o zdraví dětí v rodině a ve škole. Dr. Jan Šimsa, říd. lékař sanitaria v Krči. „O